VYCHÁZÍME 35 LET

PROSINEC 2026 12

Nezbeda

Využijte čas k dělání hezkých věcí

Příběh čtvrtého krále

Listy z misie v Indii!

WWW.CASOPISNEZBEDA.CZ • ZÁBAVNÝ KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

Nezbeda

zábavný křesťanský měsíčník pro děti

35. ročník – 2026

Vydává: Časopis Nezbeda a Cvrček, o. p. s., ve spolupráci s Arcibiskupstvím olomouckým
Tisk: Hart Press, spol. s r. o., Otrokovice
Redakce: Leoš Hrdlička, Veronika Palíšková
Spolupracovníci: Jan Hora, Jana Kopová, Vítězslav Koutník, Hedvika Šikulová, Zdislava Šikulová
Cena výtisku: Nezbeda – 50 Kč, Nezbeda se Cvrčkem – 65 Kč
Vychází: 11x ročně
ISSN: 1210 – 0757
Registrace: MK ČR E 5999

Můžete nás podpořit

Číslo účtu: 3348617339 / 0800

DAR

QR Platba

Každý dar je pro vydávání časopisů důležitý – upřímně za něj děkujeme.

Kontakty

Divadelní 3242
760 01 Zlín

info@casopisnezbeda.cz

www.casopisnezbeda.cz

739 344 031
739 380 836 (předplatné)

Sítě

Časopis Nezbeda a Cvrček

@casopis_nezbeda

Časopis Nezbeda

Audiopovídky

Čtené povídky, které vycházejí na stránkách Nezbedy

Foto na titulní straně: skautský oddíl Ontario

Prosinec

Kdo je kdo?

Vratislav

Slovanské jméno Vratislav znamená ten, kdo přivádí slávu nebo přinášející vítězství a slávu.

Slavní nositelé

Vratislav I. Přemyslovec (asi 888–921) ❶ – český kníže z rodu Přemyslovců, raný vůdce českého státu

Vratislav Brabenec (nar. 1943) ❷ – český hudebník, člen kultovní skupiny The Plastic People of the Universe

Dagmar

Dagmar je germánského původu a vzniklo spojením slov dag (den) a mær (slavná, znamenitá). Významově se interpretuje jako slavná jako den nebo ta, která září slávou.

Slavné nositelky

Královna Dagmar Dánská (asi 1186–1213) ❸ – česká princezna, dcera krále Přemysla Otakara I., která se sňatkem s dánským králem Valdemarem II. stala dánskou královnou.

Dagmar Pecková (nar. 1961) ❹ – česká operní zpěvačka, držitelka řady mezinárodních ocenění. Je uznávaná pro svůj výrazný soprán a uměleckou kariéru doma i v zahraničí.

Ester

Jméno Ester má perský původ a znamená hvězda. Jméno je spojeno s biblickou postavou královny Ester.

Slavné nositelky

Ester Geislerová (nar. 1984) ❺ – česká herečka, známá svými rolemi v českých filmech a televizních seriálech

Ester Ledecká (nar. 1995) ❻ – česká sportovkyně, olympijská vítězka ve snowboardingu i sjezdovém lyžování. Je jedinou sportovkyní, která vyhrála olympiádu ve dvou zimních disciplínách současně.

SPRÁVNÉ ŘEŠENÍ: A2, B4, C6, D5, E1, F3

Připravila Lada Benešovská • foto: Wikipedie

Svatí tváří v tvář

REDAKTOR Vítám mezi námi biskupa. Pane Mikuláši, slyšel jsem, že jste dokázal zachránit město před hladem.

MIKULÁŠ Za všechno dobro patří dík Bohu. Byl jsem jen jeho nástrojem.

REDAKTOR Jak jste tedy zachránil Myru?

MIKULÁŠ Město postihl hlad. V přístavu kotvila loď s obilím pro Řím. Poprosil jsem kapitána o sto pytlů.

REDAKTOR A on jistě řekl: „Ale samozřejmě, pane biskupe!“

MIKULÁŠ Kdepak. Náklad patřil císaři a kapitán se bál trestu. Řekl mi, že jeho hlava je mu milejší než naše obilí.

REDAKTOR To nezní jako snadný obchod.

MIKULÁŠ Vzpomněl jsem si na Ježíše, který pěti chleby nasytil zástup, a ještě zbylo dvanáct košů. Řekl jsem kapitánovi: „Pomozte nám a na lodi nebude chybět ani zrnko.“

REDAKTOR A kapitán vám uvěřil?

MIKULÁŠ Nakonec ano. Nechal vojáky vynést několik pytlů. Když pak obilí vážili, zjistili, že nákladu neubylo! Loď pokračovala do Říma a nám obilí vystačilo na dva roky.

REDAKTOR To byl zázrak. Co jste na to říkal?

MIKULÁŠ Lidé chválili Boha. Bůh je dárcem všeho dobrého.

REDAKTOR Dnes si vás spojujeme hlavně s dárky. Co byste vzkázal dětem?

MIKULÁŠ Ať nezapomenou, že největší dar se nedá koupit. Je to láska. Všímejte si hladových, osamělých a těch, kdo potřebují povzbudit. Někdy stačí dobré slovo nebo pomocná ruka.

REDAKTOR Takže nemusíme čekat na zázrak?

MIKULÁŠ Možná právě skrze vás chce Bůh nějaký zázrak udělat.

REDAKTOR A co byste popřál každé farnosti?

MIKULÁŠ Důvěru v Boha v dobrém i zlém a odvahu dělit se. Mluvte s Ježíšem jako s přítelem a ptejte se ho, komu můžete pomoci.

REDAKTOR Děkuji, pane biskupe. A poslední otázka: Budou letos za oknem dárky?

MIKULÁŠ To už přece záleží na vás. Já mám na starosti hlavně to, aby v nich nechyběla láska a trochu naděje.

Podle předlohy Aleny Marie Holubcové připravila Lada Benešovská, ilustrace: chatgpt

Milí Nezbedové, pamatujete si na rozhovor s Matějem Škarkou v říjnovém čísle? Tentokrát jsem se rozhodla udělat rozhovor s jeho kamarádem Vojtěchem Palíškem, který studuje posledním rokem medicínu a je také vášnivým cestovatelem. Co o něm napsal Matěj? „Když Bůh rozdával rozvahu a opatrnost, tak Vojta zrovna stál ve frontě na párky v rohlíku, jelikož se rád bezhlavě pouští do všemožných (i nemožných) dobrodružství. Hanzelka se Zikmundem by se raději měli mít na pozoru, jelikož jejich pozice nejvýznamnějších českých cestovatelů začíná být ohrožena."

Foto: archiv Vojtěcha Palíška

Využijte čas k dělání hezkých věcí

Připravila Zdislava Šikulová

Popsal bys nějakou zajímavou cestu, kterou jsi podnikl?

Třeba letos v létě jsme byli v Kyrgyzstánu, kde jsme strávili 25 dní. Narazili jsme tam na ledovec ve výšce 4000 metrů, o kterém jsme nevěděli, že tam bude. Neměli jsme s sebou žádné vybavení, jen turistické hole, ale nakonec se nám podařilo ho zdolat. Také jsme potkali jednoho pána, který nás prosil o pomoc. Živil se sběrem železa a potřeboval přemístit radlici od bagru. Bylo nás asi sedm, ale i tak nám to dělalo problém. Tvrdil nám, že má přibližně 700 kg, ale tipl bych si, že to mohlo být i víc. Nakonec se nám to podařilo a pán nás pak pozval k sobě domů. Bylo vidět, že jeho rodina nemá moc peněz, přesto nás hezky pohostili.

Ještě nějaký zážitek z cest?

Jednou jsme byli měsíc v Lesothu (Jižní Afrika) v horách. Byli jsme tam ne úplně legálně, jelikož jsme šli cestou, kde nebyla žádná celnice. Četl jsem, že se už některým cestovatelům stalo, že je v noci probudila výstřel a že je vytáhli ze stanu, a tak jsem doufal, že prožijeme taky něco takového. Nakonec jsme opravdu potkali vojáky. Každý voják byl jinak oblečený – jeden měl takovou vesmírnou uniformu, další měl třeba legíny. Ti se nám ale jen podívali do pasů a bylo jim jedno, že nemáme žádné razítko. Nakonec si jen řekli o něco k jídlu.

Byli jsme tam zrovna v období dešťů, takže už spoustu dní pršelo. Když jsme našli nějakou jeskyni, kde jsme přespali, voda nás úplně vytopila. Museli jsme dojít do civilizace. Tam ale byla hraniční kontrola a ta zjistila, že nemáme razítka. Začali nám vyhrožovat vězením, a tak jsme jim nakonec řekli: „Let's make a deal!" (Udělejme dohodu!) a oni na to nadšeně: „To jsme chtěli slyšet, kluci!" Nakonec jsme usmlouvali, že každý z nás zaplatí v přepočtu přibližně 240 Kč. Myslím si, že hlavně z nás chtěli něco dostat.

Jak se v takových zemích dopravujete?

Většinou využíváme veřejnou dopravu, ale někdy se svezeme i s místními lidmi. Konkrétně v Africe autobusy fungují tak, že čekáš u silnice, a když ti zastaví autobus, řekneš, kam potřebuješ jet, a řidič ti řekne buď naskoč, nebo čekej, protože žádný autobus nemá nápis, kam jede. Nejvíc ale člověk stráví času na první stanici, kdy se čeká, než se autobus naplní, a to může trvat i dvě hodiny. Také se tam hraje hodně na bezpečnost, kdy musíš v autobuse vyplnit svůj kontakt a nouzový kontakt na někoho jiného, kdyby se něco stalo. Zajímalo by mě, co by se mohlo stát a jestli by v tom případě někdo volal do Česka.

Podařilo se ti procestovat všechny kontinenty?

Chybí mi Austrálie, ale nechci do ní letět jen kvůli tomu, abych mohl říct, že jsem byl na všech kontinentech. Snažím se vybírat místa, která nejsou tolik navštěvovaná. V Kyrgyzstánu se mi to

ale úplně nepovedlo, protože je v poslední době na Instagramu velmi populární. Já Instagram moc nepoužívám, takže jsem o tom nevěděl.

Kam by ses chtěl v budoucnu podívat?

Láká mě Jižní Amerika nebo taky Papua Nová Guinea. Chtěl bych také více poznat reálnou Afriku, protože jsem zatím navštívil hlavně její jižní část, která je vyspělejší. Zajímavá mi přijde také Čína nebo Tibet, především kvůli přírodě, ale tam je těžké se dostat.

Co tě na cestování baví?

Mám rád, když člověk může objevovat skrytá místa. Dnes máme díky internetu a sociálním sítím tendenci jezdit všichni na stejná místa, ale přitom je spousta míst, která nejsou pořádně objevená.

Jak se ti daří skloubit cestování se studiem? Říká se, že studium medicíny je náročné.

Medicína určitě náročná je, ale nemyslím si, že by se dala prohlásit za těžší než ostatní obory. Někdy mi připadá, že se o medicíně mluví tak, jako by byla automaticky nejtěžší ze všech škol. Přitom existují i jiné obory, které vyžadují velké úsilí a spoustu času.

Myslím si, že mi studium usnadňuje dobrá paměť. Když si člověk dokáže věci rychle zapamatovat, má to velkou výhodu, hlavně u medicíny. To ale neznamená, že je medicína jednoduchá. Na některé zkoušky se musíme učit i tisíc stran, ale často jsou tam i věci, které si člověk může logicky odvodit. Praxe často probíhají i během prázdnin, takže i když člověk zrovna nemá běžnou výuku, nemusí to znamenat, že má volno. Na druhou stranu některé přednášky míváme nahrané, takže se na ně může člověk podívat doma a nemusí kvůli tomu chodit do školy.

Co bys chtěl dělat po studiu medicíny?

Chtěl bych se věnovat chirurgii. Táhne mě to k ní, ale nemám k tomu asi žádný jasný důvod.

Co bys vzkázal čtenářům?

Člověk má v tomto věku často víc volného času, než ho bude mít v budoucnosti. Proto bych jim chtěl vzkázat, aby ten čas, který teď mají, využili k dělání hezkých věcí, aby např. šli s kamarády ven, sportovali nebo četli knížky.

ČERNÝ KŘIŽÁK 15

Připravila Lada Benešovská

Černý křižák je po pádu zraněného koně zajat a odvlečen do saracénského tábora, kde má být následujícího dne předveden před emíra Hassana. V noci však do tábora proniká věrný Šejk a svého pána osvobodí. Oběma se podaří nepozorovaně uprchnout a Černý křižák se zmocní jednoho ze saracénských koní. Pomocí strašlivého výkřiku a Šejkova vytí vyvolají mezi koňmi paniku, která se rychle přenese i na stráže. Když Saracéni zjistí, co se stalo, je už jejich vzácný zajatec pryč.

Brzy svítá. Strhněte tábor a připravte ozbrojence k odchodu. Vydáme se k hradu Mabruk-el-Gadi.

V saracénském táboře padlo rozhodnutí.

Poslouchej dobře, Ondřeji. Saracéni jsou bez koní a daleko od hlavní armády...

Do skrýše Černého křižáka náhle dorazí známý signál.

Saracénská kolona, překvapená náhlým soumrakem, se na cestě k dalekému hradu utáboří na ploché pláni.

Hleďte, rytíři! Už jsme je dostihli. Támhle dole vidíte jejich tábor.

Budeme jednat, ale v naprosté tichosti.

Desítky zápalných šípů prolétají temnotou a se strašlivým sykotem dopadají na saracénské stany, které se okamžitě ocitají v plamenech.

To je útok na tábor šejka Abdallaha! Okamžitě vyšlete posly!

Hlídka na pevnostních náspech hradu Mabruk-el-Gadi zahlédne záblesky vzdáleného požáru.

Znám tajný průchod, Sidi.

Pak je vše rozhodnuto.

Ondřeji, až spatříš tuto korouhev vlát na vrcholu pevnosti, povedeš své muže do útoku.

Pokračování příště

Osobnosti křesťanského světa

Napsala
Lada Benešovská

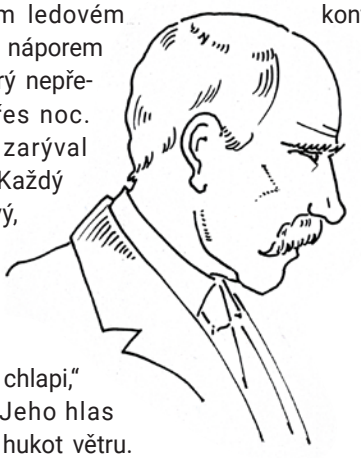
Fridtjof Nansen, zastánce bezmocných

Slunce, skryté za těžkými šedými mraky, ještě nestačilo úplně vyjít, když se první členové Nansenovy výpravy začali probouzet. Stan, napnutý včera večer na nerovném ledovém podkladu, vrzal pod náporem ledového větru, který nepřestával fičet ani přes noc. Mrazivý chlad se zarýval hluboko do kostí. Každý pohyb byl bolestivý, prsty ztuhlé tak, že zapnout knoflík bylo skoro nemožné.

„Je čas vstávat, chlapi," ozval se Nansen. Jeho hlas se sotva nesl přes hukot větru. Každý věděl, že prodlužovat ranní probuzení by znamenalo jen horší začátek dne. Muži se neochotně soukali ze spacáků, jejich pohyby byly pomalé a toporné.

Po rychlé snídani, skládající se z tvrdého sucharu a slabého horkého čaje, začali balit všechny potřebné věci. Každý uzel na saních byl pečlivě kontrolován, protože jakékoli selhání vybavení by mohlo znamenat konec cesty. Kolem osmé hodiny se vydali na cestu.

Vítr vyl nad zasněženou plání a mrazivě se zařezával do tváří. Fridtjof Nansen, zahalený až po nos v kožešinách, přitáhl popruhy batohu a zadíval se na nekonečné bílé pláně před sebou. Pod nohama mu křupala tvrdá krusta sněhu, která se však místy propadala pod váhou jeho těla. Sněžnice, široké a pevně uvázané, byly jediným důvodem, proč se jejich výprava neztrácela v hlubokých závějích.

„Musíme držet tempo!" zavolal Nansen na ostatní. „Jinak se do večera nikam nedostaneme."

„Fridtjofe, kdybych věděl, jaká to bude štrapáce, tak zůstanu doma u kamen," zavrčel Otto Sverdrup, který šlapal těsně za ním. Očima neustále kontroloval popruhy sněžnic, aby se nepovolily.

Nakreslil Vítězslav Koutník

„Nezapomeň, že jsme první, kdo přechází Grónsko. Píše se historie," zamumlal Nansen, aniž se otočil.

Další člen výpravy, Kristian Kristiansen, se zadíval na vzdá-

lené hory, které se rýsovaly na horizontu. „Myslíte, že tam někde bude méně sněhu?“ zeptal se s nadějí v hlase.

Nansen si posunul sněžnici, která se mu uvolnila. „Tam bude sněhu ještě víc. Ale ledovec není nekonečný. Jakmile překonáme tenhle úsek, bude to snazší.“

Cesta pokračovala. Šli jeden za druhým v závětrném sledu a soustředili se jen na pohyb vpřed. Obloha byla nudně šedá. Ledový vítr se jim opíral do tváří, neustával a dráždil každý centimetr kůže, která nebyla skrytá pod vrstvami oblečení.

„Necítím už prsty na nohách,“ postěžoval si unaveně Matias Dietrichson.

„Zastavíme!“ zvolal Sverdrup a zapíchl lyžařské hole do země. „Nemůžeme jít dál bez odpočinku. Matias se už sotva drží.“

Na chvíli zastavili. Vítr hvízdal kolem uší, jako by chtěl roztrhat vše, co mu stálo v cestě. Fridtjof Nansen přitáhl kožešinovou kapuci blíže k obličeji, ale mrazivý vítr si přesto našel cestu ke kůži.

„Hněme se,“ zavolal Nansen na ostatní, „když budeme váhat, mráz nás zlomí.“

Otto Sverdrup přikývl, přehodil přes rameno těžký batoh a páčil lyžařskou hůl ze zledovatělé krusty. „Podívej, Fridtjofe, Grónsko nás nepustí jen tak,“ zavrčel a jeho dech se srážel v bílých obláčcích.

„Nepustí, ale my si ho vezmeme,“ odpověděl Nansen odhodlaně. „Mysleme na to, že každý krok, který uděláme, nás přibližuje k našemu cíli,“ snažil se Nansen povzbudit výpravu.

Celý den byl těžký. Všude kolem byla nekonečná bílá pláň, každý krok se zdál být stejně marný jako ten předchozí. Muži nemluvili často, jejich dech byl příliš drahocenný. Jen občas někdo zakřičel, aby ostatní upozornil na zákeřný ledový zákop nebo nebezpečný sjezd.

Když se odpoledne vítr zvedl ještě více, zastavili, aby postavili stan, což byla v těchto podmínkách vždy zkouška dovednosti a trpělivosti. Zmrzlé prsty se sotva pohybovaly a zápasily s každým uzlem.

Ve stanu bylo ticho, pouze zvuk vařiče splýval s těžkým dechem mužů. Každý z nich držel v rukou plechovku horké polévky a snažil se zahřát si prsty, které byly bolestivě ztuhlé. Nikdo neměl chuť mluvit.

„Jednou si na tohle vzpomeneme,“ řekl nakonec Nansen a pokusil se o slabý úsměv.

Fridtjof Nansen (1861–1930)

Není asi zas tak těžké sestavit si správné pořadí hodnot. Mnohem obtížnější je podle tohoto žebříčku žít. A o to se právě snažil Nor Nansen.

Měl všechny předpoklady pro mnohostrannou kariéru. Narodil se v dobře situované luterské rodině advokáta, vynikal ve sportu, projevoval výrazné nadání pro přírodní vědy, měl malířský talent.

Jako mladý vědecký výzkumník se na lodi Viking zúčastnil dlouhé námořní plavby. S pěti druhy přešel na sněžnicích Grónsko. Ve třiceti dvou letech se pokusil dosáhnout severního pólu. Procestoval i Sibiř. O svých zážitcích psal poutavé knihy.

Kromě objevování byl Nansen také vědcem, který zkoumal oceány a ledovce. Díky němu dnes víme více o tom, jak se chová led a jak fungují mořské proudy. Po dokončení svých cest se stal diplomatem a po první světové válce pomáhal lidem, zejména uprchlíkům. Vytvořil dokonce speciální cestovní doklad, tzv. „Nansenův pas“, který pomohl tisícům lidí bez občanství.

Za svou práci dostal v roce 1922 Nobelovu cenu za mír. Nansen byl nejen statečný dobrodruh, ale také člověk, který hluboce žil solidaritu a mezinárodní odpovědnost.

Zajímavost

Po Fridtjofu Nansenovi je pojmenováno mnoho ulic a památníků, institucí a organizací a množství geografických objektů, např. Nansenův ledový šelf, Nansenovo pohoří v Antarktidě, Nansenův ostrov, záliv, ledovec atd. I jeden z kráterů na odvrácené straně Měsíce nese jeho jméno.

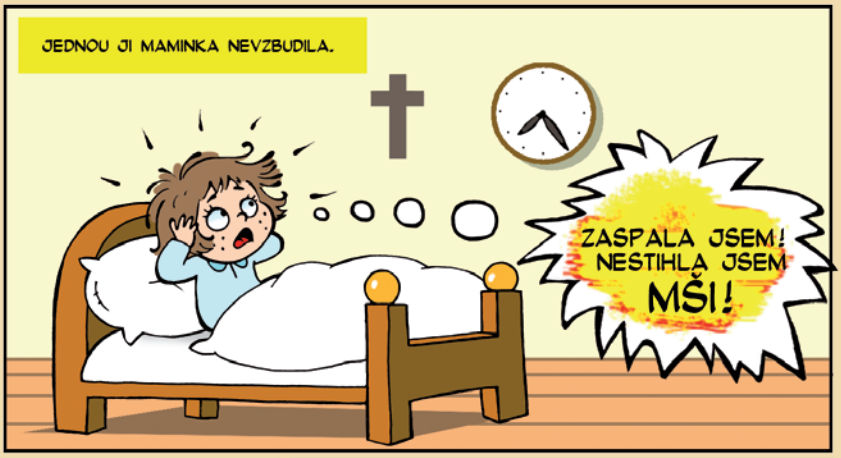
ANIČKA

4. DÍL

Napsaly Radka Julínková a Jana Kuběnová
Nakreslila Renata Dvorníková

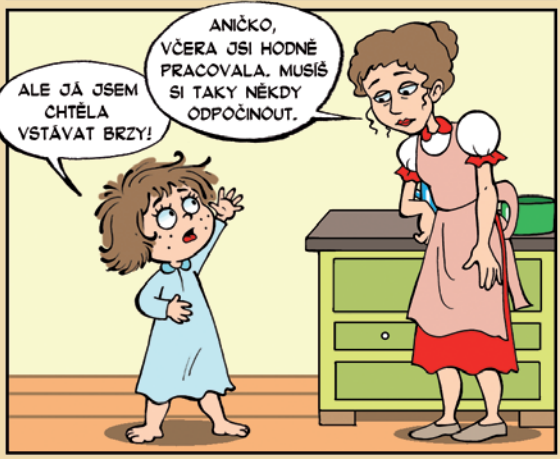
Anna Marie Zelíková (1924–1941) byla mladá dívka z Napajedel, kterou hluboce zasáhlo zabíjení nenarozených dětí. Navzdory vážné nemoci prožila svůj krátký život s velkou obětavostí a přijímala své utrpení jako modlitbu za druhé. Dnes si ji připomínáme jako příklad odvahy, soucitu a věrnosti svému přesvědčení.

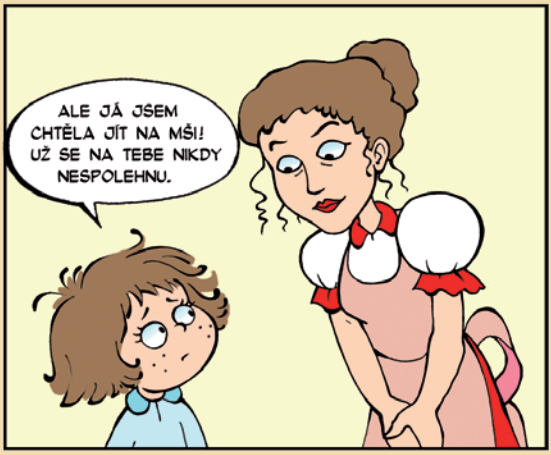
OD PRVNÍHO SVATÉHO PŘIJÍMÁNÍ NEVYNECHALA ANIČKA DOBROVOLNĚ ANI JEDNU MŠI SVATOU. KAŽDÉ RÁNO ZAČÍNALO PRO ANIČKU STEJNĚ. MAMINKA JI VZBUDÍ, ANIČKA SE RYCHLE OBLÉKNE A UŽ JE V KOSTELE.

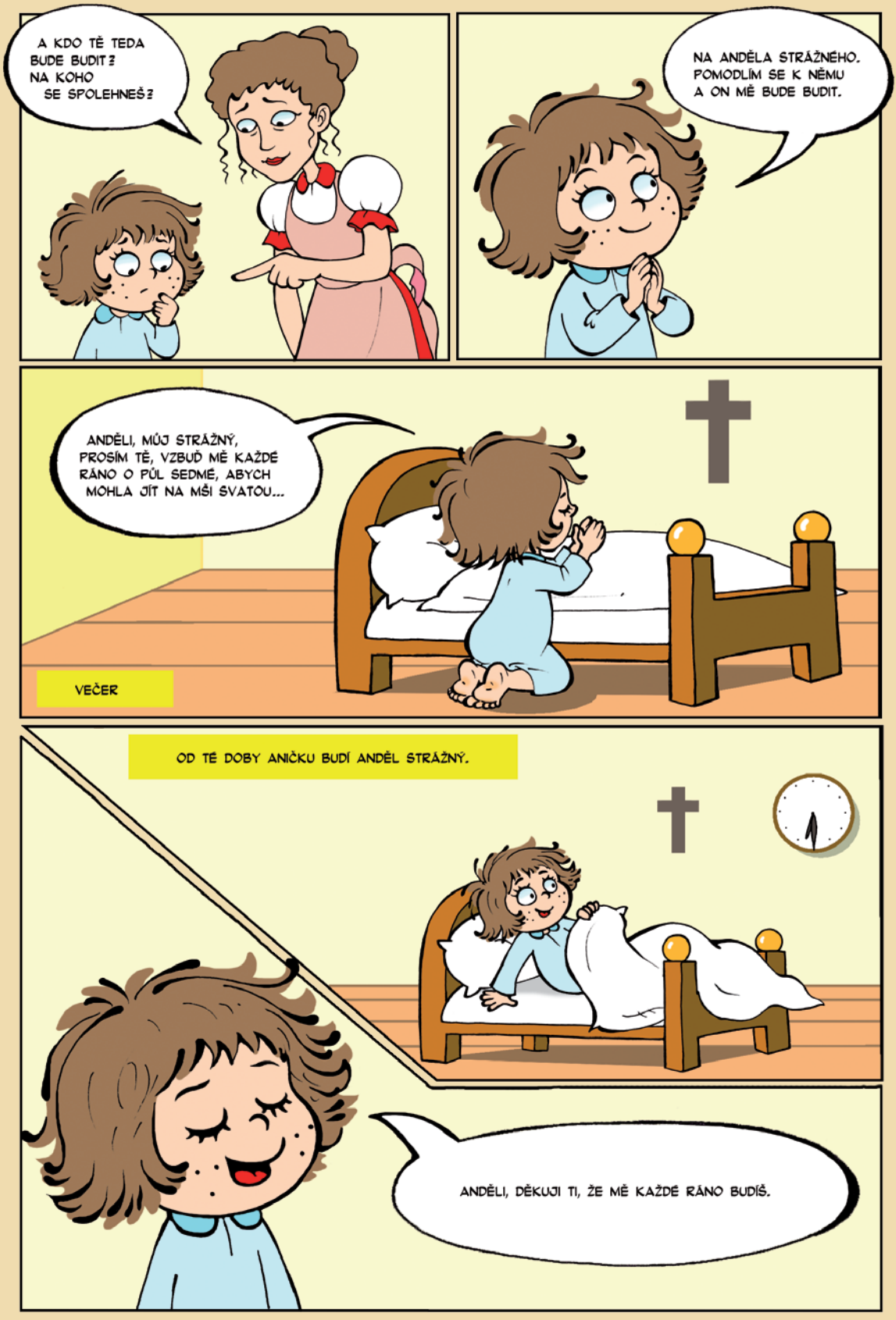

A KDO TĚ TEDA BUDE BUDIT? NA KOHO SE SPOLEHNEŠ?
NA ANDĚLA STRÁŽNÉHO. POMODLÍM SE K NĚMU A ON MĚ BUDE BUDIT.
ANDĚLI, MŮJ STRÁŽNÝ, PROSÍM TĚ, VZBUĎ MĚ KAŽDÉ RÁNO O PŮL SEDMÉ, ABYCH MOHLA JÍT NA MŠI SVATOU...
VEČER
OD TÉ DOBY ANIČKU BUDÍ ANDĚL STRÁŽNÝ.
ANDĚLI, DĚKUJI TI, ŽE MĚ KAŽDÉ RÁNO BUDÍŠ.

Správná čtyřka

Dobrodružství v Anglii

Napsal Vojtěch Skála
Nakreslila Alena Němečková

4 • ČAS ODJEZDU

Podzimní dny plynou jeden za druhým. Naši kamarádi Naty, Vendy, Mirek, Zdeněk a Alan se již nemohou dočkat svého dobrodružného výletu do Velké Británie. Jsou přizváni k třítýdennímu pátrání po pokladu ukrytém na hradě Warwick nedaleko velkého města Birmingham. Kamarádi mají radost, že se podařilo vyřešit všechny věci související s jejich odjezdem. Pojede s nimi jejich učitelka angličtiny. Se zaplacením letenek pomohli zastupitelé městečka. Nastává poslední týden do odjezdu.

Natálka dodržela svůj slib a s velkou energií se pustila do angličtiny. S učitelkou si domluvila odpolední doučování. Společně vyhledaly potřebné informace a mapku hradu a městečka Warwick. Kluci si pořídili nové, kvalitní čelovky. Všichni z naší pětky se už nemohou dočkat. Odlet z Prahy je stanoven na úterý 29. listopadu odpoledne. Na letiště je povezou Mirkův a Alanův táta dvěma auty. Vše je domluveno.

V pondělí před odjezdem čekají Zdeněk, Mirek a Alan na holky u školy, aby je doprovodili domů. Po chvilce se Naty s Venďou objevují ve dveřích školy.

„Ahoj, holky," hlaholí Mirek, „tak zítra v osm hodin jedeme. Máte všechno sbalené?" Dívky sestupují ze schodů a souhlasně odpovídají. Cesta domů probíhá v klidu.

Když zatáčejí ke svým domovům, Vendulka se náhle zarazí a tiše říká: „Neotáčejte se. Sleduje nás Hardova parta." Přicházejí k domu obou dívek a postaví se do kruhu. Vendy se nenápadně rozhlíží: „Už je nevidím. Ale určitě tu někde jsou."

„Co by nám mohli udělat?" pochybuje Mirek.

„Já bych je nepodceňoval, oni jsou schopni všeho," promluví Alan.

„No, raději už dneska nikam nechoďte," říká opatrný Zdeněk, „zítra na shledanou a nic nezapomeňte."

Odpoledne je Zdeněk doma a chystá si věci na cestu. Oblečení už má všechno sbalené. K tomu si chystá malý kufřík s různým nářadím. Má tam kleště, malé kladívko, šroubováky, pilníky a další věci. K tomu provázek, drát, nůžky, křídu, metr a lupu. V duchu si představuje, jak budou ve starém hradě a pustí se do pátrání po pokladu. Jak je zamyšlený, přistoupí k oknu. Odhrne záclonu a vyhlíží ven. Paprsky zapadajícího slunce se marně snaží prorazit podvečerní mlhou. Země je plná pestrobarevného listí. I zaparkovaná auta pokrývají spadané listy a vypadají spíš jako hromady listí než dopravní prostředky. Zdeněk se chvíli okouzleně dívá, jak se pomalu stmívá. Vtom ho upoutá neobvyklý pohyb.

Zpoza vedlejšího domu vyběhnou dvě tmavé postavy a přibíhají k jednomu ze zapadaných vozů. Zdeněk si najednou uvědomí: „Vždyť je to modrá octavie Mirkovy rodiny. Tou jedeme zítra do Prahy."

Tmavé siluety chvíli něco kutí u zadních kol a pak odbíhají pryč. Zdeněk chvíli přemýšlí a pak mu to nedá. Otevírá dveře svého pokoje a hlásí mamince: „Půjdu ještě na chvíli ven. Ale do večeře budu zpátky."

Obléká se, obouvá a vychází z bytu.

Před domem je úplný klid. Zdeněk přebíhá k modrému autu a sklání se k zadním kolům. Pravá pneumatika je úplně prázdná! Zdeněk si posvítí čelovkou a vidí velkou díru v boční části pneumatiky. Co teď? V okamžení mu myšlenky přeskočí k autu Alanových rodičů. To bývá většinou zaparkováno za vedlejším blokem. Zdeněk bleskurychle obíhá blok a hned zpozoruje hrozící nebezpečí. U zeleného forda zahlédne dvě tmavé postavy. Dobíhá blíže a rázně se ptá: „Co tady děláte?"

Postavy ztuhnou a pak se pomalu narovnají. I v slabém světle pouliční lampy není pochyb, kdo se skrývá v černém oblečení. Zazní výsměšný Hardův hlas: „Hele, Zdeněk, to je překvapení. Rádi tě vidíme. Máme s tebou nevyřízené účty."

Hard se otočí ke svému kumpánovi a dodává: „Réno, v klidu dokonči naši věc. Nikam zítra nepojedou. Budou pěkně doma. A teď Zdeňkovi rozbiju hubu."

Hard přiskočí ke Zdeňkovi, napřahuje ruku a chystá se ho pěstí udeřit do tváře. Zdeněk v poslední chvíli uhýbá a Hardova ruka tvrdě naráží do střechy sousedního vozu.

„Jaúúú," zaječí Hard, „to tě přijde draho!"

Zdeněk ustoupí dva kroky a klidně pozoruje nepřátelskou dvojici. Réna se také narovnává a chystá se pomoci svému kumpánovi. V pravé ruce má dlouhý, ostrý, ocelový hřebík.

„Tak se ukaž, Zdeněčku," zasyčí. Zdeněk poznává, že tady končí legrace. Rozhodne se ustoupit. Krok za krokem couvá od dvojice nepřátel. Rozzuřený Hard se neovládne a znovu se vrhá k ustupujícímu hochovi. Tentokrát útočí nohou. Vší silou míří špičkou boty na Zdeňkovo břicho. Hoch bleskurychle uskakuje vpravo a podrážka ho o několik centimetrů míjí. Hard se zapotácí, uklouzne na vlhkém listí a dopadá se žuchnutím na záda. Jeho hlava ošklivě narazí na betonový chodník. Hard zůstává nehybně ležet.

Réna se lekne. Ostrý nástroj mu padá z ruky. „Harde?" zavolá stísněně, „jsi v pořádku?" Ticho je mu odpovědí. Zdeněk přiskakuje k nehybnému nepříteli. Bere do ruky jeho zápěstí a zkouší mu tep.

„Srdce tluče," vydechne ulehčeně. Přiloží ucho k Hardovým ústům a chviličku naslouchá.

„A dýchá," přidá další dobrou zprávu.

„Volej sanitku," vyzývá Rénu.

Ten se probouzí ze zlého snu: „Jo, jo..." vytahuje z kapsy mobil."

Zdeněk převrací omráčeného chlapce do stabilizované polohy a znovu se ujišťuje, že Hardovi bije srdce a dýchá. Jeho oči padnou na hřebík ležící na zemi. Chvíli váhá a pak nebezpečný nástroj mizí v nedaleké popelnici.

Réna hlásí: „Sanitka už jede."

Zdeněk zaváhá a pak Rénovi řekne: „U toho už být nemusím, jdu domů."

Zdáli se ozve siréna sanitky. Zdeněk jen krátce kývne na Rénu a odchází. Sanitka se blíží, ale to už Zdeněk nevidí. Obchází blok bytů a vrací se domů.

„Ahoj, mami, už jsem doma," zavolá do kuchyně. Zavře se do svého pokoje a tiše se sesune na židli. Události posledních minut mu neodbytně víří hlavou. Pořád vidí krásu podzimního soumraku, temné postavy ničící pneumatiku, slyší Hardova výsměšná slova, vnímá jeho snahu ublížit. Jeho uši zřetelně slyší dutý náraz Hardovy hlavy na chodník.

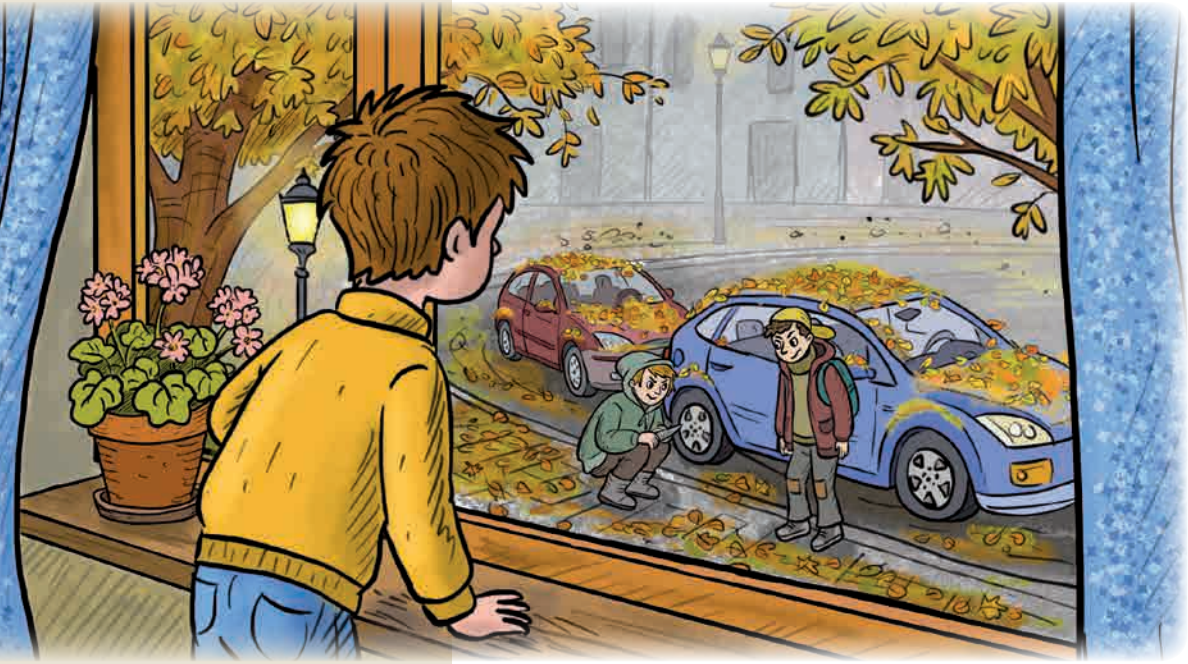
Pozvolna přichází uklidnění. Tichý a laskavý hlas kdesi uvnitř mu říká: „Všechno je v pořádku. Buď klidný, Zdeňku, zachoval ses správně."

Zdeněk ještě chvíli nehybně sedí. Postupně ho naplňuje pokoj a nesmírná radost. Je si jistý, že to je Boží hlas.

„Děkuji, Pane," neslyšně šeptají jeho rty. Přál by si, aby tato chvíle trvala co nejdéle...

Po několika minutách už je schopen normálně uvažovat. Nejprve mu vyskočí před očima propíchnuté kolo octavie. Ptá se mámy a ještě vybíhá ven. Mirek bydlí ve vedlejším vchodě. Po několika slovech do domovního telefonu je vše domluveno. Mirkův táta má naštěstí náhradní kolo i zvedák. Hned ráno kolo opraví. Zítřejší odjezd na letiště a začátek třítýdenního dobrodružství je zachráněn.

Pokračování příště

Ahoj! Další měsíc uběhl jako voda. A pro děti v Indii byl navíc plný prázdnin. Slavil se totiž svátek zvaný Desara. A když jde v místních končinách o oslavy, jsou už pořádné.

Listy z misie

Reportáž studenta Jakuba Melichara z Indie

Připravil Jaroslav Přibil

Desara je primárně hinduistický svátek a lidé slaví vítězství dobra nad zlem. Skoro v každém městě se pořádají různé festivaly, průvody slonů, ohňostroje nebo hostiny. Všechno je ozdobené různobarevnými květinami a na auta se přivazují velké banánovníkové listy. Před každým vchodem do domu malují ženy křídou a přírodními barvivy barevné ornamenty.

▲ *Moje hodina psacího písma*

▼ *Návštěva hinduistického chrámu*

Děti z našeho střediska postupně odjíždějí na několik dní domů za rodiči. Někteří zůstávají a účastní se tábora, který se zde pořádá. Hraje se hodně her, soutěže, turnaje v kriketu, vybíjené nebo volejbalu. Jsou tu také vzdělávací programy, zdravotní prevence a já jsem si pro ně připravoval hodiny psaní psacího písma. Pro místní děti není vázané psaní žádná hračka, zdejší jazyk využívá úplně jiné znaky a má vlastní abecedu, tak na to nejsou zvyklé.

My už jsme si taky více zvykli na místní život. Už mi nevadí, že každé jídlo je rýže, že ve sprše teče jenom studená voda, že neustálé troubení aut na silnici je normální a že všechny šváby z pokoje nevyženu.

Na všudypřítomné komáry jsem si ještě nezvykl, ale na to si nezvyknu asi nikdy.

Z Indie zdraví Kuba

Během přípravy na biřmování jsem se modlil, abych dokázal být víc vděčný Bohu. A díky němu jsem si uvědomil, že žít v míru, ve svobodě slova i náboženství, mít vždy co jíst, kde bydlet a kolem sebe lidi, kterým nejsem lhostejný, jsou nejcennější dary a milosti, které můžu dostat. Chci mu vyjádřit svoji vděčnost tím, že se o ně podělím s těmi, kteří takové štěstí nemají.

ADOPCE NABLÍZKO

▲ *Barevné ornamenty před vstupy do domů*

▼ *Večeře, když se sejde celé středisko*

Foto: archiv Jakuba Melichara

Co to znamená

DOSTAT VILÁGOŠ

Dostat világoš znamená utržit pořádný, až potupný výprask, drtivě prohrát nebo si vysloužit velmi ostré pokárání. Původ tohoto výrazu však nehledejme v běžné hádce či rvačce. Odkazuje na kapitulaci maďarských revolučních vojsk u Világoše, dnešní obce Șiria v Rumunsku, v roce 1849.

Kapitulace u Világoše patřila k závěrečným událostem maďarské revoluce z let 1848–1849. Proti povstalcům zasáhla vojska císaře Františka Josefa I., kterému výrazně pomohl jeho spojenec, ruský car Mikuláš I. Maďarská armáda vedená Artúrem Görgeym se nakonec 13. srpna 1849 vzdala ruským vojskům.

Rozsah kapitulace byl obrovský – u Világoše složilo zbraně 23 tisíc vojáků, 11 generálů a 1 400 důstojníků. Rusové také získali 129 děl, 29 praporů a 31 standart. Revoluce byla navzdory protestům ze zahraničí krvavě potlačena a název Világoš se časem vžil jako označení zdrcující porážky.

Připravil Jaroslav Přibil, ilustrace: Gemini

Nakreslil Vítězslav Koutník

O kováři a jeho chlévě

Napsal
Richard Kudělka

Nakreslila
Markéta Žižkovská

Královstvím nesla se zpráva. Nesla se zvěst. Ba přímo varování, edikt pana krále.

Kdo najde a vydá nepřítele, cizáckého hraběte, tučnou odměnou bude potěšen. Odměna ho nemine, vykřikoval na rynku Ouzického podhradí královský kurýr.

Dáša se krčila v koutě chléva místního kováře. Copak by se někdo odvážil ukrývat tak důležitou osobu? Cizáka a někoho, kdo jde proti králi?

Že on v tom má prsty Štěpán!

Ihned se k němu vydala do kovárny, jen co posel zmizel ve stínu hradeb.

Štěpán byl celkem v klidu, ale jeho otec, kovářský mistr, vypadal, že moc dobře ví, o čem je řeč.

No tak, otče, nemůžete mlčet teď, ani později. Bylo by pouze hůř pro vás.

I mlčel otec a král dal si ho předvolat, neboť nic se neutají mezi lidem vystrašeným.

Doneslo se ono podezření, že nevěsta mladého kovářského ho něco ví. Že u kovářských se ví. Že sám mistr kovář.

Ví!

Král na něho shlížel z pozlaceného trůnu. A pranic mu nevěřil.

Kde ho ukrýváš, kováři?

A je to tady, věděl mistr kovář. Že já radši nejednal. Věděl, že své děti poslal před týdnem na trh, ale že to dopadne až tak…

No, co odpovíš, dotíral král.

Kovář polkl nasucho.

A mohu se zeptat, pane králi, odkud vzešlo podezření na ukrývání cizího hraběte v našem podhradí?

Král zrudl, nafoukly se mu skráně i vyboulily se oči. Taková troufalost, jeho poddaný, takřka odsouzený, a on si dovoluje…

Ale co, povídá si ve své nadutosti panovník.

Proč to nepovědět.

Dostala se ke mně žádost o pomoc zraněnému hraběti v chlévě v Ouzickém podhradí.

Kovář se zhluboka nadechl.

Hlasy všech v sále okolo trůnu utichly. A pohledy zvědavců zamířily na kováře. Co řekne?

O kováři…
čte
Hedvika Šikulová
audio

A kovář vydechl.

Mocně, jako když okovává hřebce, podoben turovi táhnoucímu pluh.

A zcela stejně se začal hlasitě smát. Ne nahlas. To je slabý popis, jak moc se kovář smál. Řehtal se, až se za břicho popadal.

Všichni královští poddaní se snažili stát neviditelnými. Takováhá drzost jistě může probudit vztek jejich vládce a může padnout na jejich bedra.

Ale něco je zaráželo.

Jak je možné, že kovář se nebojí, a ještě ke všemu se tak hlasitě směje?

Zajímalo to i krále.

Tak pojďte se mnou, kovář na to.

A šli. Mistr spoutaný mezi vojáky, za nimi královský povoz a někde tam vzadu Dáša se Štěpánem, zmatení, copak se to vlastně děje.

Kovář dovedl celou královskou družinu i s poddanými ke svému chlévu.

Králi se nechtělo vystupovat ze svého kočáru, ale zvědavost ho donutila.

Kovář pokynul Dáše a Štěpánovi.

Otevřete chlév.

Co tam leží za kupkou slámy?

Ptal se jich.

Neodpovídali…

Už věděli.

Vždyť sami to zapříčinili, že chtěli na trhu koupit náhradu, ale asi řekli vše před špehem královským a ten vše překroutil a popletl.

Jakže to bylo? Copak leželo v chlévě v koutě?

Obyčejné zlomené hrábě…

Zapomeňme na představu mohutných obrů, kteří pouhou silou lámali železo. Středověcí rytíři sice tvořili hlavní údernou sílu armád, ale jejich převaha nespočívala v obrovité postavě. Rozhodovaly výzbroj, výcvik a odhodlání.

Omyl

Rytíři tvořili hlavní údernou sílu středověkých armád

Bojová síla plně vyzbrojeného rytíře na koni se běžně přirovnávala k nejméně sedmi pěším bojovníkům s lehčí ochranou. Dochovaná brnění přitom naznačují, že mnozí rytíři byli ve srovnání s dnešními představami spíše drobní muži. Jejich výška se podle těchto odhadů pohybovala kolem 155 až 160 centimetrů. Považovat je kvůli tomu za snadné soupeře by však byla osudová chyba.

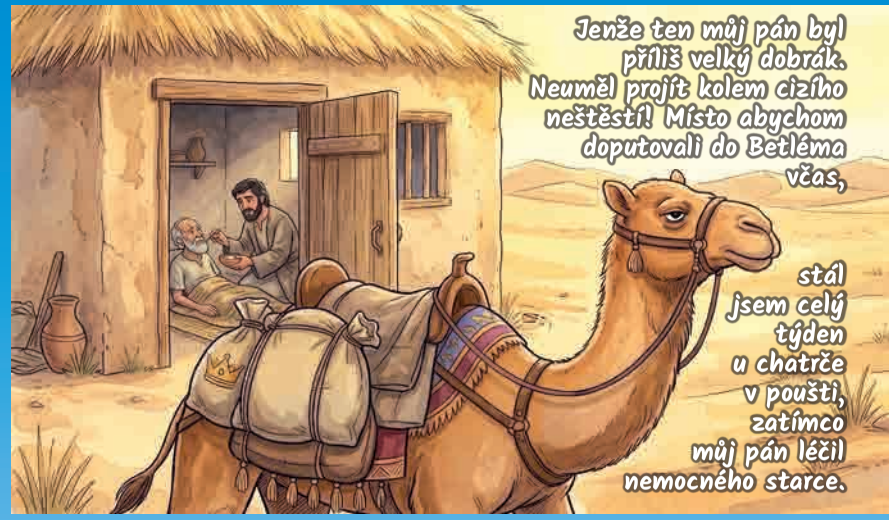

Připravil Jaroslav Přibil, ilustrace: Gemini

Příběh čtvrtého krále

ANEB
CO VYPRÁVĚL
VELBLOUD

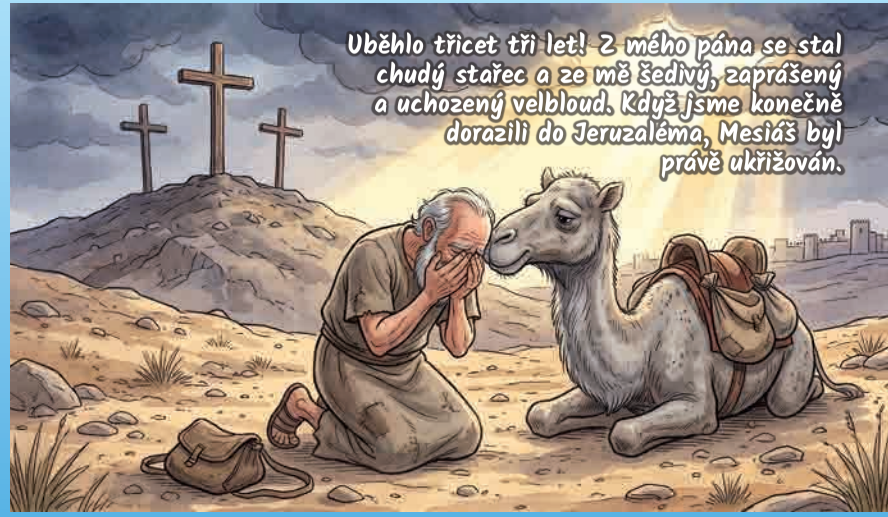

Připravila Lada Benešovská, ilustrace: Gemini

Melknazar nám ukazuje, že každý úsměv, pomocná ruka nebo oběť, kterou v životě pro někoho druhého přineseme, se počítá a dává smysl. I dnes potkáváme lidi, kteří potřebují naše vlídné slovo nebo povzbuzení. Když jim pomáháme, děláme to vlastně pro dobro našeho světa a nakonec zjišťujeme, že láska, kterou rozdáváme, se nám vrací zpět. Svět totiž nezachraňuje bohatství a moc, ale obyčejná lidská dobrota a srdce, které dokáže mít druhé opravdu rádo.

Podle Karla Maye napsal a nakreslil Jan Hora.

Vzkříšení

6 • VZKŘÍŠENÍ

Náhle se ozval Manuel, jeden z tobských indiánů.

„Slyším zdola dusot kopyt. Někdo tam je."

Podívali jsme se utajeným průhledem mezi skalami dolů na palouk. Zahlédl jsem tři obchodníky z Baguy, jak se zvolna ubírali po stezce kolem poustevny a vůbec si nevšimli vchodu ukrytého ve větvích stromů. Nebyli to žádní stopaři a já bych je klidně nechal běžet. Zarazil mě poslední neosedlaný kůň, kterého táhli ti jezdci za sebou. Byl to zcela jistě kůň Perdida. Měl jsem chuť na sebe upozornit, abych se něco dověděl, ale došlo mi rychle, že by sotva mluvili pravdu. Nechal jsem je jít, ale po návratu k poustevníkům jsem rychle promluvil.

„Musíme rychle dolů a vrátit se zpět po jejich stopách. Leží tam někde muž, kterého ti tři obchodníci přepadli a oloupili."

„Pospěšte si, seňores," ozval se Otec Desgraciado. „Snad ho najdeme včas."

Osedlali jsme koně, chopili se zbraní a s pomocí Rudého gambusina sestoupili po klikaté stezce mezi houštinami dolů na cestu.

„Bude dobré, když pojedete s námi," oslovil jsem starého indiána. „Vyznáte se tady mnohem lépe než my všichni dohromady."

Rudý gambusino zmizel v houštinách na druhé straně palouku a za chvíli se objevil s osedlanou mulou. Poustevníci měli svá zvířata pečlivě ukryta.

Vyrazili jsme zpátky po stopách tří obchodníků. Jel jsem v čele naší malé výpravy a přitom mluvil s Rudým gambusinem.

„Musíme toho Perdida najít. On se totiž jmenuje Riberto a s největší pravděpodobností je to syn Otce Desgraciada."

Rudý gambusino musel na chvíli zastavit svou mulu.

„Je to možné?"

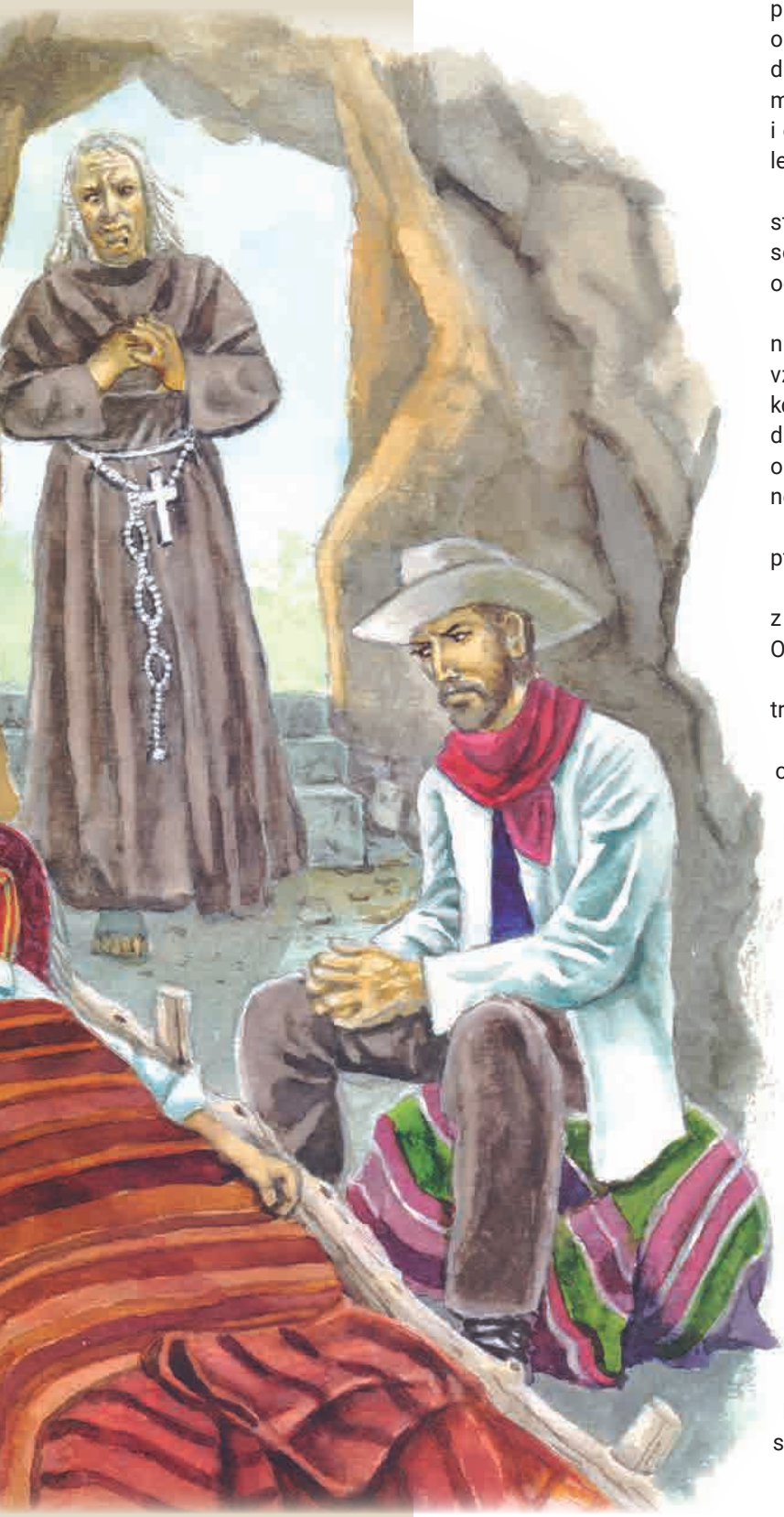
„Pospěšme si," přikývl jsem.

Najeli jsme s koňmi na skalnatou půdu a já musel dávat větší pozor na cestu. Poznal jsem místo, kde obchodníci dohonili Perdida a obklíčili ho. Po krátké potyčce ho přemohli a odtáhli k nedaleké skalní stěně, ze které padal menší vodopád. Mezi balvany byla měkká, skoro bahnitá půda. Bylo snadné sledovat otisky bot obchodníků a mezi nimi rýhu, jak vlekli zajatého Perdida. Za chvíli jsme dorazili až těsně pod vodopád, kde ve vymleté prohlubni ležel zbědovaný muž se spoutanýma rukama i nohama. Padající ledová voda z něj udělala trosku na pokraji života. Nebyl schopen slova, a když jsme ho vyprostili ze studené pasti, ztratil vědomí. Museli jsme ho rychle zbavit pout a zabalit do deky. Položili jsme ho přes mého koně a vraceli se spěšně do poustevny. Perdido se na chvíli probral z mdloby a blouznil něco o Velkém pátku. Pracně a s vypětím všech sil jsme ho vytáhli až nahoru k jeskyni poustevníků. Otec Desgraciado nás přivítal, rychle přiložil na oheň a dal vařit vodu. Teprve když se podíval na Perdida blíže, poznal ho!

„Můj syn! To je můj syn! Ach, Bože, co mu udělali?"

V očích se mu zaleskly slzy. Rudý gambusino už přibíhal s novými suchými pokrývkami a společně jsme do nich zmučeného muže zabalili. Díky následné otcovské péči se nešťastník uklidnil a brzy usnul. Odešli jsme z jeskyně ven a nechali je spolu samotné. Večer jsem musel za Otcem Desgraciadem

přijít a vyprávět mu o všem, co jsem o Perdidovi věděl. Řekl jsem mu všechno po pravdě, i o jeho zmatených nočních výlevech, kdy mluvil sám o sobě.

„Nebyl tak zlý," omlouval ho starý poustevník. „Dobro a zlo se v něm pralo a on toužil po odpuštění. Dostane se mu ho."

Trvalo to celý den a celou noc, než se Perdido konečně vzpamatoval. Bylo to ve chvíli, když se jeho otec šel konečně po dlouhém vypětí prospat. Otevřel oči a spatřil mě, jak sedím vedle něj na kameni.

„Kde to jsem, seňore?" zeptal se.

„Jste u svého otce. Stal se z něj poustevník a jmenuje se Otec Desgraciado."

Perdido mlčel a chvíli mu trvalo, než vstřebal moje slova.

„Můj otec… Myslíte, že mně odpustí?"

„Ano, protože věří v Ježíše Krista, který nás všechny nabádá k odpuštění."

„Prožil jsem strašný pátek," zachraptěl Perdido. „Hodili mě svázaného pod vodopád a já se nemohl ani hnout. Volal jsem Boha, prosil o slitování. Považte, já! Nakonec jsem už ztrácel vědomí, když jste přišel vy se svými lidmi. Dnes je tedy sobota?"

„Ach ne. Dnes už je neděle, velikonoční neděle. Kristus vstal z mrtvých."

„Já jsem taky vstal z mrtvých. A věřím všemu, co říkáte, seňore."

Jeho otce i přes příšernou únavu náš rozhovor probudil. Přišel k nám a sklonil se nad svým znovu nalezeným synem.

KONEC

Může jít každý

www.stezkaceskem.cz

Stezka Českem

Připravil Leoš Hrdlička

Tato etapa je jednou z nejtěžších šumavských etap. Vystupuje z údolí Vltavy na 1378 m vysoký Plechý, nejvyšší vrchol této části Šumavy na českém území. Následně trasa prochází hraniční hřeben s Trojmezím tří států a sestupuje do Nového Údolí.

▶ *Plechý je s výškou 1378 m nad mořem nejvyšší vrchol zdejší etapy.*

▲***Trojmezí*** *je místo, kde se stýkají hranice tří států: České republiky, Rakouska a Německa. Na hranici naší republiky najdeme ještě tři podobná místa, ale toto patří k těm nejhezčím. Mohutný hraniční mezník se třemi státními znaky vznikl v roce 1993 a nahradil tak původní kámen z roku 1756.*

▲***Nejkratší mezinárodní železnice*** *na světě se nachází v Novém Údolí. Koleje dlouhé 105 metrů byly položeny na původním náspu tratě partou nadšenců ze spolku Pošumavská jižní dráha. V turistické sezóně je možné se svézt replikou parní lokomotivy, šlapací drezínou a obdržet pamětní jízdenku.*

▶ *Nové Údolí byla původně dřevařská osada, která se po válce ocitla za železnou oponou. Byla nepřístupná a mnoho se toho zde nedochovalo. Nyní zde můžeme navštívit* ***Muzeum šumavských železnic****, které se nachází v jednom z odstavených historických železničních vagónů.*

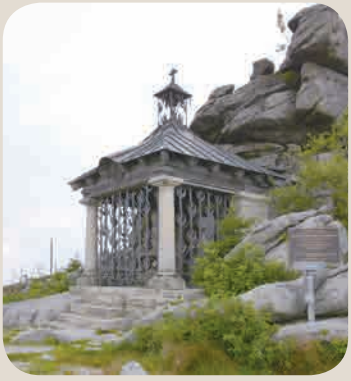
Foto: Leoš Hrdlička a Wikipedie

STEZKA ČESKEM Může jít každý

Stezka kolem Česka očima turisty

Český rozhlas

Martin Úbl prošel stezku kolem Česka několikrát, a protože je rozdělena do několika etap, doporučuje ji naprosto každému.

▲ *Kousek od vrchu Třístoličník (1302 m n. m.) se nachází kaple českého misionáře sv. Jana Nepomuka Neumanna.*

◀ ***Bučina** je další zaniklou šumavskou obcí. Nachází se zde expozice železné opony s ukázkou plotu z ostnatého drátu, hraničních zátarasů a strážní věží.*

▼ *Na trase se nachází **7 nouzových nocovišť** určených pro přespání během vícedenních putování. Jsou od sebe vzdálená přibližně 15 km. Na každém místě lze ve stanu strávit nanejvýš jednu noc.*

Maminka ráda drží řeč. Tatínek vždycky napřed něco odpoví, ale pak už neříká vůbec nic, jen mávne rukou a odejde ven, že má něco hodně důležitého na práci.

Perličky

Povedené výroky méně povedených žáků sesbíral vrt.

Líbí se mi, že máma chodí do ústavu kosmetiky, aby omládla. Moc se jí to nedaří, protože se na nás musí mračit.

Všechny děti mají maminku. Ta moje je moje. Říká, že my jsme se sestrou děti a tatínek už také dětinští. Pěstuje květiny a králíky. Jsme rádi, když kvetou.

Mamince pomáhám proto, protože mě většinou od nádobí odežene, abych jí zase něco nerozbil. Nerada práší koberce a nás. To ale někdy musí, aby s námi vydržela.

Babička byla u nás na návštěvě před týdnem. Říkala, že má tři vdané dcery a čtyři zuby. Máma jí koupila zástěru. Protože je malá, maminka ji vyprala a pověsila na šňůru, aby se srazila.

Ilustrace: Magnific

Přemýšlej

Pokud přibereš na váze, lidé si myslí, že příliš jíš. Pokud zhubneš, lidé si myslí, že jsi nemocný. Pokud se dobře oblékáš, chlubíš se. Pokud se oblékáš prostě, považují tě za chudého. Pokud jsi vážný, jsi nudný. Pokud jsi veselý, jsi nezralý. Pokud říkáš, co si myslíš, jsi hrubý. Pokud jsi úspěšný, jsi arogantní. Pokud máš potíže, jsi líný. Pokud jsi upřímný, pak tě považují za naivního.

Připravil: Jaroslav Přibil, ilustrace: Freepik

Nezáleží na tom, co děláš, protože vždy bude někdo, kdo tě bude kritizovat. Neber příliš vážně to, co si myslí ostatní, ale žij podle svých hodnot a svého přesvědčení. Dělej to, co tě naplňuje a dělá tě šťastným. To je jediná cesta k opravdovému životnímu štěstí.

Filmový svět

Připravil Radek Habáň

RECENZE FILMŮ NEJEN PRO DĚTI

OVEČKA SHAUN VE FILMU: PŘÍŠERA Z MOSSY BOTTOM

Velká Británie • 2026 • 80 min • 65 %

Na farmě Mossy Bottom se všichni těší na Halloween. Nešikovný farmář ale na tajném záhonu oveček zničí všechny dýně, ze kterých měly vzniknout svítící strašidelné lucerny. Proto ovečka Shaun začne vyrábět chemickou látku, díky které z malého semínka během jediného dne vyroste velká dýně. Zdá se, že je vše na dobré cestě, jen kdyby se na farmě nečekaně nezjevila strašná chlupatá příšera…

Nejnovější dobrodružství se slavnou ovečkou si v podstatě vystačí s mnohokrát viděným nápadem z jiných filmů (Asterix a Galové, Dům plný strachu, Malý Joe, Monkey Business…). Co nám brání, abychom se v kině nenudili, neb nic dalšího zásadního se nestane, je nekonečný přísun vtipných momentů: Shaun nervovým vypětím cuká oko, Shaun přimaluje další stupeň výkonu na přístroji, svítící hlava statkáře po použití vlasového tonika, Timmy a jeho motorovka, koza spolkla prádelní šňůru s farmářovými svršky, namalovaná stopa v knížce…

Protože jsme řekli nekonečný, můžeme pokračovat: panika, která zavládne po příjezdu veterinářky, úlek po zakukání kukaček, pes si myslí, že jeho páníčka sežrala příšera, úlek po spatření obrázku ovce s jejími vnitřnostmi či obrázku psa s blechou na hřbetu… A nekončíme: obrovské pítko zabudované v obrovské bedně s příšerou, vystoupení námořnické kapely, zvěrolékařka, která cestou zachraňuje vodní živočichy, statkář jako voňavku a deodorant použije kytku a vodu z vázičky, příšera vyrazí výlohu obchodu s halloweenskými kostýmy, přičemž jí v náručí skončí umělohmotná kostra, Shaun komunikující mobilem pomocí obrázků…

Kromě jiného jsme neustále drženi v napětí a překvapováni. Plusové body taky za to, že se ve filmu samozřejmě vůbec nemluví. Ještě aby!

Foto: csfd.cz

DĚTSKÉ filmy
https://detskefilmy.cz

HISTORKA Z KINA

Malá vnučka vyrazila do kina s prarodiči. „Babi, drž to," podávala popcorn babičce po pravici. „Dědo, podrž," zavelela pánovi po levici a strčila mu do ruky pitíčko. „To je povelů," zasmál se dědeček. „Zapomněli jsme se vyčůrat," doplnil. Tak teď jsem čekal, že malá generálka pošle na WC babičku!

Železnice změnila způsob, jakým lidé cestují i přepravují zboží. Významným mezníkem v jejím vývoji byl rok 1829, kdy se představila slavná parní lokomotiva Rocket. Pára pak na kolejích vládla až do období druhé světové války. V padesátých letech začaly parní stroje ve velkém ustupovat dieselovým motorům, které se prosadily díky nižším provozním nákladům, úspornějšímu provozu a vyšším rychlostem. Na mnoha tratích mají své místo dodnes.

Převratné objevy

LOKOMOTIVA

Připravil Jaroslav Přibil

Skutečnou revoluci přinesla transkontinentální železnice, která spojila obě pobřeží Severní Ameriky. Namísto vyčerpávající tříměsíční cesty kočárem taženým koňmi mohli cestující stejnou vzdálenost překonat přibližně za deset dní – navíc v pohodlí moderních spacích vozů Pullman. Nešlo však jen o pohodlnější cestování. Rychlejší a efektivnější přeprava zboží výrazně přispěla k rozvoji amerického Západu.

Dnešní vysokorychlostní osobní vlaky většinou využívají elektřinu přiváděnou z trolejového vedení. Přesto osobní železniční doprava ve Spojených státech postupně ztratila část svého významu. Lidé začali dávat přednost automobilům a hustá síť mezistátních dálnic usnadnila také přepravu zboží nákladními auty. Vlaky si ale zachovaly důležitou roli při přepravě velkých objemů surovin, například uhlí.

Může osobní železnice znovu získat své někdejší postavení? Její zastánci věří, že ano. Klimatická změna a potřeba omezovat emise posilují zájem o dopravu, která dokáže snížit počet aut na silnicích. Vlaky tak nejsou jen symbolem minulosti – mohou být i důležitou součástí udržitelnější budoucnosti.

Ilustrace: Gemini a Wikipedie

◀ *Replika lokomotivy Locomotion No. 1 z roku 1975 vlastněná Národním železničním muzeem (National Railway Museum) v provozu na trati mezi stanicemi New Bridge a Pickering ve Spojeném království.*

Rocket locomotive 3D model video

ZAJÍMAVOST

V roce 1825 byla v Anglii uvedena do provozu první veřejná železnice využívající parní lokomotivy. Při jejím slavnostním otevření vyjela na trať lokomotiva Locomotion, kterou řídil sám Stephenson, britský inženýr a vynálezce, který je nazýván „otcem železnice“. Rozchod kolejí, tedy vzdálenost mezi jejich vnitřními hranami, činil 143,5 centimetru. Tento rozměr se později stal standardem pro mnoho dalších železnic.

Připravil Leoš Hrdlička

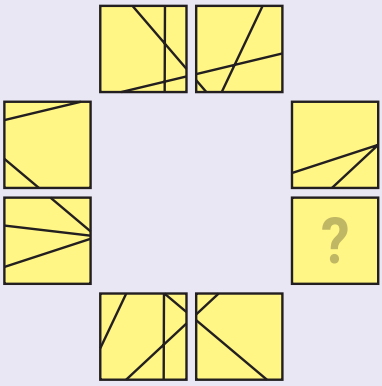
Zima

Najdi mezi oběma obrázky 12 rozdílů.

	PO	KUD	DEM
CO	TO,	LI	ŘÍ
CHTĚ	SLY	NOM	KÁ
JÍ	ŠET,	JE	TE
ZA	JSTE	ZOD	PO
JE	NI	VĚD	TU
JICH	HLU	CHO	

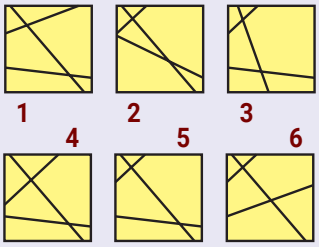
Bludiště

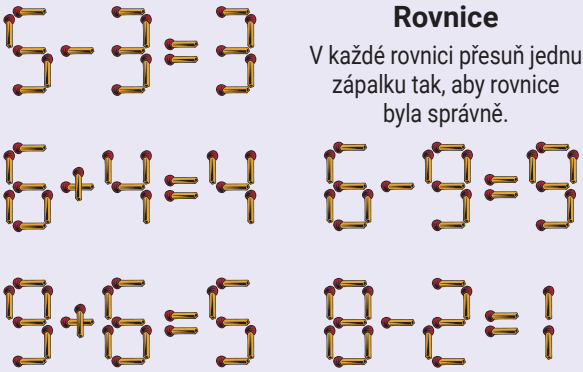
Začni v levém horním rohu a jdi vždy jen o jedno pole buď svisle, nebo vodorovně, nebo šikmo. Musíš projít všechna pole jen jednou tak, abys skončil v pravém dolním rohu. Bludiště skrývá výrok Pavla Kosorina.

Dlaždice

Která z dlaždic patří na místo s otazníkem?

Rovnice

V každé rovnici přesuň jednu zápalku tak, aby rovnice byla správně.

SPRÁVNÁ ŘEŠENÍ: Bludiště – Pokud lidem říkáte jenom to, co chtějí slyšet, jste zodpovědní za jejich hluchotu.; **Dlaždice** – 4; **Rovnice** – 5 – 2 = 3, 8 – 4 = 4, 3 + 6 = 9, 6 + 3 = 9, 9 – 2 = 7; Zima →

Povzdechne si dívčina: „Někteří lidé jedí za tři a nepřiberou ani gram. Mně stačí olajkovat guláš a hned mám o tři kila navíc.“

Podle posledních vědeckých výzkumů každý člověk každou minutu přijde o 60 sekund svého života…

„Byl jsem v horách. Tam byla super ozvěna! Jednou jsem zavolal ‚haló‘ a ozvalo se to pětkrát!“
„To nic není. U nás v paneláku stačí jednou kýchnout a ozve se desetkrát ‚na zdraví‘!“

Na policejní stanici přijde muž nahlásit krádež.
„Ukradli mi kolo!“
„A jak vypadalo?“
„Bylo modré, nemělo zvonek, přední brzdu a ani odrazky.“
„Ano? Tak to bude pokuta za tisíc korun!“

Závidím každému, kdo se ráno vzbudí, za 30 minut se osprchuje, upraví, dá si kávu a v pohodě se nasnídá. Já těch 30 minut potřebuji k tomu, abych zjistil, jak se jmenuji.

Moje postel je magický portál. Lehnu si večer na pět minut a probudím se v osm ráno.

Dobrá nálada nevyřeší všechny tvoje problémy, ale naštve tolik lidí, že stojí za to si ji udržet.

Ptá se mladý soudce staršího kolegy: „Mám tu chlapa, co byl dopaden, jak načerno pálí alkohol. Kolik mu mám dát?“
„Rozhodně ne víc než stovku za litr!“

Opakem umělé inteligence je přirozená blbost…

„Tati, maminka řídí auto lépe než ty.“
„Jak to?“
„Tys říkal, že bys se zataženou brzdou neujel ani metr, zatímco ona ujela celý kilometr.“

Povídá kamarádka kamarádce: „Mám dělenou stravu, pěkně jsem si ji rozdělila. Co nestihnu přes den, to dojím v noci.“

HUMOR

Přijde vnuk za babičkou a nadšeně říká: „Babi, koupil jsem ti domů nového asistenta s umělou inteligencí! Umí odpovědět na každou otázku na světě!“
Babička se zamyslí, stoupne si k té krabičce a zeptá se: „A víš ty vůbec, kde má sousedka z třetího patra schovaný klíč od vchodu, když jde k doktorovi?“
Krabička chvíli bliká a pak odpoví: „Omlouvám se, tyto informace nemám v databázi.“
Babička se vítězoslavně otočí na vnuka: „Vidíš? Je to k ničemu. Zlatá Jaruna odvedle ví všechno… A nepotřebuje k tomu ani baterky!“

Hláška při registraci: Je nám líto. Heslo musí obsahovat velké písmeno, číslici, nealfanumerický znak, prvek z periodické soustavy, jméno vyhynulého savce, znak z Braillova písma a hieroglyf. Zadejte znovu.

Nakreslil Vítězslav Koutník

Připravila Soňa Reinerová

KAMARÁD 304
KRESLÍ JAN HORA
PRÁVĚ... VY HLEDÁTE POŘÁD JESKYNI S POKLADEM, ALE CO KDYŽ NO TENKRÁT SCHOVALI DO SKLEPA?
TO ZNÍ ZAJÍMAVĚ, JIŘKO. PODÍVÁME SE POTÉ DÍRE.
VZAL JSEM PROVAZ A BATERKU. KDYBY NÁHODOU...
KDE TO JENOM BYLO? BYLA SKORO TMA, KDYŽ JSME JIŘKU NAŠLI.
TADY TO NĚKDE MUSELO BÝT, PODLE SKAL...
TADY! MÁLEM JSEM SE PROBOŘIL!
JSOU TAM NA DNĚ KAMENY A KLACKY.
TO BUDEME MUSET VYČISTIT.
A PŘITOM DÁVAT POZOR, ABY NÁM TO CELÉ NESPADLO NA HLAVU.
TADY LEŽÍ NĚJAKÝ DŽBÁN. KOLEM JSOU PLÍŠKY NEBO CO JE TO..